Irtonumero 1:50

SINIRISTI

KANSALLISPOLIITTINEN AIKAKAUSLEHTI

Päätoimittaja Y. W. Jalander.

N:o 14—15 | Helsingissä lokakuun 20 p:nä 1938 | 7:s vuosik.

VALTA OIKEISSA KÄSISSÄ

merkitsee rauhaa ja oikeudenmukaisuutta.

Adolf Hitlerin rauhaaluovien toimenpiteiden johdosta

Kun Saksa oli Weimarin tasavallan aikana maahanlyötynä, voimattomana ja turvattomana, sai se pitää hyvänään ei ainoastaan kaikki ne häpeämättömyydet, jotka sille oli saneltu Versaillesin "rauhassa", vaan sai myös tyytyä siihen, ettei ollenkaan noudatettu niitä määräyksiä, jotka sisältyivät tämän niinsanotun "rauhansopimuksen" pykäliin. Saksa pakotettiin riisuutumaan aseista sillä aikaa kuin itse varustauduttiin. Kansojen itsemääräämisoikeuden "demokraattinen" periaate heitettiin kokonaan syrjään. Kun Itävalta tahtoi liittyä Saksaan, sille vain irvistettiin pilkallisesti! Niin, sille ei suotu edes ajateltua tulliliittoa! Valta oli valhedemokratioiden käsissä, ja sitä käytettiin väärin sillä tavalla, että vääryys kukoisti, mistä tietenkin aina on seurauksena sodanuhka. Sodanuhka, joka erinomaisella tavalla oli sovellettu itse Versaillesin sopimuksen pykäliin.

Jos demokratiat olisivat tahtoneet rauhaa, oli niiden vallassa ilman muuta poistaa suurin rauhanvaara oma-aloitteisesti hävittämällä Versaillesin sopimuksen vääryydet ja täyttämällä siinä annetut lupaukset. Mutta ei, vaan sen sijaan koetettiin lisätä aseellista voimaa niinkin likaisella keinolla kuin liittoutumalla bolshevismin kanssa, jotta aseet voitaisiin suunnata myöskin Saksan selkään sen "tukikohdan" ansiosta, joka oli hankittu tätä tarkoitusta varten varta vasten muodostetussa Tshekkoslovakiassa. Maa, joka oli rakennettu valheella ja petoksella.

Kun Hitler tuli valtaan, asetti hän heti tunnuslauseekseen rauhan ja oikeudenmukaisuuden. Voidakseen puolustaa näitä vaatimuksia hänellä täytyi olla valta, sillä kulunut aika oli liiankin hyvin osoittanut, etteivät valhedemokratiat sinänsäkään harrastaneet oikeudenmukaisuutta, eivätkä edes tahtoneet täyttää niitä oikeudenmukaisuuden lupauksiakaan, jotka ne itse olivat antaneet. Valhedemokraattinen diktatuuri oli kaikkialla vallassa. Ja sen vuoksi oli varustautuminen eräs niistä ensimmäisistä toimenpiteistä, johon uusi, rauhaa ja oikeutta harrastava Saksa ryhtyi.

Ja nyt nousi se todellisen ja väärän demokratian välinen taistelu, minkä todistajina me olemme saaneet olla viiden vuoden ajan. Juutalaisvapaamuurariuden johtama valhedemokraattinen maailma kuohui juutalaisten hallitsemassa sanomalehdistössä, mukana myöskin sen kaikki pienet jälestäjuoksijat pohjoismaissa, valhekiihoituksesta, minkä avulla yleisöä koetettiin johtaa harhaan siihen uskoon, että kansallissosialismi muka olisi vaaraksi rauhalle! Mutta kaikista häiriönlietsojista huolimatta Hitler kulki tietään eteenpäin. Hän varustautui nopeassa tahdissa. Ja isku iskulta hän teki tyhjäksi Versaillesin pakkosopimuksen määräykset. Hänet koetettiin leimata "sopimuksenrikkojaksi"! Mutta sopimusta, joka perustuu valheeseen ja joka on pakotettu hyväksymään "pistooli otsaan suunnattuna", ei ole

(Jatk. siv. 2)

MIELIPIDETEOLLISUUS.

Yksi valhe ja kolme johtopäätöstä.

"Koko tästä seikkailusta, joka uhkasi vetää meidät kaikki mitä julmimpaan sotaan, on kuitenkin yksi opetus: pieni ja rohkea kansakunta, Tshekkoslovakia, on uhrattu kalliina polttouhrina rauhan pelastamiseksi."

Edelläoleva valhe sisältyy Helsingin Sanomain lokakuun 7:nnen päivän numerossa julkaistuun kirjoitukseen (s. 4, p. 5).

Eihän voida uhrata sellaista, jota ei ole olemassa!

Kukaan ei puhunut "ruotsalais-norjalaisesta" kansakunnasta, silloin kun ruotsalaisilla ja norjalaisilla oli yhteinen kuningas. Samoin tshekit ovat tshekkejä ja slovakit ovat slovakkeja, siitä huolimatta, että molemmat olivat joskus Habsburgin keisarin alamaisia. Sittemmin tehtiin heistä Tshekkoslovakian tasavallan kansalaisia, ja tähän tasavaltaan liitettiin lisäksi, vastoin heidän omaa tahtoaan, saksalaisia, puolalaisia, unkarilaisia y.m. entisen Itävalta-Unkarin rippeitä. Viimemainitut on nyt siitä eroitettu, niin että ainoastaan tshekit ja slovakit ovat jääneet jälelle.

Kansojen itsemääräämisoikeuden perusteella voivat nämä kaksi kansakuntaa nyt perustaa kumpikin oman valtionsa, mutta jos molemmat niin haluavat, niin he voivat myöskin pysyä yhteisen valtion puitteissa. Tämä valtio on silloin tietenkin "tshekko-slovakialainen", jopa paremmassa ja oikeammassa mielessä kuin sen edeltäjä, joka itse asiassa oli »tshekko-slovako-saksalais-puolalais-unkarilainen» valtio.

Jos nyt tshekit ja slovakit vapaaehtoisesti haluavat yhteisen valtionsa puitteissa ajan mittaan sulattautua jonkinlaiseksi »tshekkoslovakialaiseksi» kansakun-

(Jatk. siv. 2)

Valheen otsikoimistekniikka.

Poliittisessa valhepropagandassa näyttelee otsikoimistekniikka huomattavaa osaa. Valhepropagandan lehtien toimittajat tietävät, että nykyajan ihmisillä on kitavaran puolesta — ihmiset tulevat petetyiksi.

Lehti, joka käyttää tällaista kieroa otsikoimistekniikkaa, todistaa tällä itse päämääränänsä olevan ihmisten pettämisen. Sillä muutenhan lehti käyttäisi asiallista ja totuudenmukaista otsikoimistekniikkaa — eikö totta?

Kieron otsikoimisen on varsinkin *Suomen Sosialidemokraatti* kehittänyt huippuunsa. Esitämme tässä muutamia esimerkkejä. Niistä voivat työtätekevät kansankerrokset tehdä johtopäätöksen, ettei Suomen Sosialidemokraatti todellisuudessa aja heidän vaan ennen kaikkea puolueen johtajien ja virkailijoiden omia etuja.

1. NELJÄN VALLAN KONFERENSSI OLI TURHA» — »Berliinin neuvotteluissa sai Hitler melkein kaikki, mitä Godesbergissa vaati».

Kaikki rehellisesti ajattelevat ihmiset pitivät neljän vallan konferenssin päämääränä rauhan pelastamista, ja itse asiassa se pelastikin rauhan ja siis saavutti päämääränsä. Suomen Sosialidemokraatin otsikon mukaan sen päämäärä kuitenkin muka oli aivan toinen, nimittäin vain Hitlerin määrättyjen toivomuksien toteuttamisen estäminen hinnalla millä tahansa, siis vaikkapa kymmenien miljoonien ihmisten hengen hinnalla. Tässä nyt pukinsorkka tulikin erittäin selvästi päivänvaloon: Hitlerin suunta tietenkin merkitsee sosialidemokraattisten pomojen ja heidän juutalaisten käskynantajiensa valta-aseman loppua,

(Jatk. siv. 2)

Valta oikeissa käsissä

(Jatk. siv. 1)

mitään syytä pitää arvossa. Sen syntymistapa ei velvoittanut häntä ottamaan sitä huomioon. Tämä sopimus rakentui siihen keksittyyn valheeseen, että Saksa yksinään muka oli syypää maailmansotaan, ja sen lisäksi ei ollut ollenkaan pidetty niitä lupauksia, joiden perusteella Saksa aloitti rauhanneuvottelut.

Miten kipeä oli demokratioiden omatunto, siinä määrin kuin sellaisesta niillä oli hituistakaan jälellä, osoittaa se neuvottomuus, millä ne suhtautuivat Hitlerin rauhaaluoviin toimenpiteisiin, kun hän kohta kohdalta mursi rikki pakkosopimuksen. Kirjoitimme jo kolme vuotta sitten erään ehdotuksen yhteydessä, joka tarkoitti rauhanpalkinnon antamista Hitlerille — siis samana vuonna, jolloin tehtiin se demokraattinen häpeämättömyys, että tuo rauhanpalkinto annettiin maanpetturille, — että jokaisen renkaan jälkeen, minkä Hitler murtaa Versaillesin pakkosopimuksen väkivaltapykälien ketjussa, tulemme askeleen lähemmäksi rauhaa. Miten oikeassa me olimme, todistaa se mitä nyt on tapahtunut sen jälkeen kun viimeinen rengas tässä ketjussa on murtunut, ja sudettisaksalaiset saivat kieltämättömän oikeutensa yhdistyä saksalaiseen emämaahansa. Nyt kokonainen maailma hengähtää vapautuksen tuntein, ja eräät ranskalaiset sanomalehdet hierovat silmiään ja kirjoittavat, "miten koko tämä sotapsykoosi onkaan voinut esiintyä?" On todella mahdotonta tietää, onko koko tälle valhedemokraattisessa sanomalehdistössä ilmenevälle yksinkertaisuudelle ja hulluinhuoneleikille itkettävä vai naurettava. Koko maailma tunnustaa, että me seisomme nyt uuden ajan edessä ja että pysyvämpi rauha on nyt saavutettavissa!

Mutta mitä on sitten oikeastaan tapahtunut, ja kenen on ansio? Jos "demokratiat" olisivat todellakin tahtoneet rauhaa, niin mikä olisikaan ollut helpompaa kuin vapaaehtoisesti ja ajoissa tehdä se, mikä nyt on tapahtunut, ja minkä katsotaan olevan sen, joka tekee rauhan saavuttamisen mahdolliseksi! Toisin sanoen, luopua valheelle ja pahansuopaisuudelle rakennetusta Versaillesin pakkosopimuksesta! Tähän Hitler on jo alun perin vaatinut. Silloin olisi vältetty kaikki se jännitys, joka maailmassa on vallinnut, eikä ilmaa olisi tarvinnut myrkyttää kaikilla niillä valheilla, jotka ovat kulkeneet sanomalehdistön lävitse siinä maailmassa, jota valhedemokratiat ovat hallinneet. Mutta ei. Vasta sitten, kun Hitler oli hankkinut itselleen sen vallan, minkä hän rauhan tarkoitusperien vuoksi oli pakotettu luomaan, vasta sitten herätään kestämättömän kannanottonsa tietoisuuteen. Siinä rauhantunnelmassa, mikä nyt maailmassa vallitsee, valhedemokratioilla ei sittenkään ole mitään ansiota. Jos olisi ollut suurempia edellytyksiä kuin nyt oli autoritääristen valtioiden helppoon tuhoamiseen, niin maailma olisi aivan varmasti Tshekkoslovakian valtion puolustamisen varjolla joutunut uuteen maailmansotaan. Jos valhedemokraattiset vallat olisivat tälloin voittaneet, olisi seurauksena ollut hirvittävä "demokraattinen" diktatuuri, joka olisi hävittänyt kaiken kulttuurin ja heittänyt kansat samaan kadotuksen kuiluun, mikä nyt vallitsee Venäjällä. Sellainen on peittelemätön totuus!

Kuten tunnettua, kesti kauan, ennenkuin Englanti otti kiinteän kannan tähän kysymykseen. Englannin politiikan kaksinainen moraali ilmeni taas merkittävällä tavalla. Aluksi ei tahdottu määrätä kantaa, jotta aina sen mukaan, millaiseksi tilanne osoittautui, voimat suunnattaisiin sinne, missä enimmän olisi tilaisuutta saada itselleen jotakin hyötyä. Jos juutalaisvapaamuurariuden johtama herra Eden olisi ollut Englannin hallituksen johdossa, maailma olisi varmasti johdettu sotaan. Mutta kaikeksi onneksi Englannin kohtalo oli näinä ratkaisevina päivinä itsenäisemmän ja kylmästi laskevan herra Chamberlainin käsissä. Mutta siitä huolimatta Saksalle annettiin sellainen varoitus, että jos se tehokkaasti tukisi sudeettisaksalaisia, niin Ranska ja Englanti ynnä Bolshevikki-Venäjä asettaisivat voimansa tuon "vapaan demokratian" puolustamiseksi. Samaan aikaan Tshekkiläisvaltio, bolshevikkien suoranaisten ohjeiden mukaisesti, teki kaikkensa provosoidakseen Saksan ottamaan harkitsemattoman askeleen, jotta sota saataisiin syttymään. Mutta Hitler ei antanut johtaa itseään minkäänlaisiin harhaotteisiin sodanlietsojien hyväksi. Mitä hän teki, sen hän teki oma-aloitteisesti vapaan harkintansa perusteella. Tällä tavalla hetki ja tilaisuus livahti sodanlietsojien käsien ohitse. Ja kun Hitler Nürnbergin puoluepäivillä piti suuren puheensa, jossa hän avoimesti selitti puuttuvansa asiaan, jolleivät sudeettisaksalaiset saa oikeutta — ja hän samalla teki selkoa koko siitä voimasta, mikä hänellä on käytettävänään, ja niistä edellytyksistä, joiden perusteella Saksa aikoo selviytyä tilanteesta pakoteista ja elintarvikevaikeuksista huolimatta — niin silloin, mutta vasta silloin Englanti käsitti, ettei asia olekaan niin yksinkertainen kuin herrat olivat ajatelleet. Vihdoinkin ymmärrettiin, että Saksalla on sellainen voima ja sellainen määrätietoisuus, ettei sodan vastuuta haluttukaan enää ottaa niskoilleen.

Ja niin Chamberlain tekee suuren ratkaisunsa, jolle mielihyvin voidaan antaa täysi tunnustus, kuitenkin sellaisin varauksin, että tämä askel olettiin vasta sitten, kun Saksa oli selittänyt järkkymättömäksi tahdokseen käydä puolustamaan oikeutta siitä johtuvista vaarallisista seurauksista huolimatta. Englannin askel, kun se salli pääministerinsä lentää Berchtesgadeniin, ei siis ollut mikään seuraus siitä aatteellisesta vakaumuksesta, mikä on oikein, mikä juuri on ollut Hitlerin toiminnanohjeena tässä asiassa, vaan sen lähinnä aiheutti sen voiman kavahtaminen, mikä Hitlerillä oli käytettävänään. Jos Chamberleinin askeleen perustuksena olisi ollut oikeus, niin tämä askel olisi pitänyt ottaa jo aikoja sitten ja ilman mitään edeltäpäin tapahtunutta uhkaa, kuten nyt oli asianlaita.

Täten on tullut todistetuksi otsakkeessamme ilmaistu ajatus: jos valta on oikeissa käsissä, johtaa se rauhaan ja oikeudenmukaisuuteen.

Mutta jos valta on väärissä käsissä, niin se johtaa sotaan ja väärityksiin. Toistamme sen vielä kerran: sodanuhka sisältyi Versaillesin pakkosopimukseen. Sen vallan perusteella, mikä Hitlerillä on käytettävänään, hän on askel askeleelta tehnyt tyhjäksi tämän pakkosopimuksen ja tällä hetkellä poistanut sodanuhkan Euroopasta. Tässä meillä on nähtävänämme todellisen demokratian ja valhedemokratian välinen tyypillinen vastakkaisuus! Niin kauan kuin valta oli valhedemokratioiden käsissä, pidettiin voimassa epäoikeudenmukaista pakkosopimusta kaikkine siihen liittyvine rauhan vaaroineen. Mutta kun valta todellisen demokratian käsissä tuli niin voimakkaaksi, että valhedemokratioiden oli sen edessä vapistava, voitiin luoda sellainen olosuhde, joka on vapauttanut maailman siitä painostuksesta, mikä johtui siitä, että valta ennen oli yksistään väärissä käsissä. Toisin sanoen: rauhan on luonut Saksan valta-asema maailmassa!

Y. W. J.

Yksi valhe ja kolme...

(Jatk. siv. 1)

naksi, niin heillä on siihen yhtä suuri oikeus ja vapaus kuin esimerkiksi flaamilaisilla ja vallooneilla on ollut yhdessä kehittää itsensä »belgialaisiksi» nimittäväksi kansakunnaksi. Se on heidän oma asiansa, niin kauan kuin ei pakoiteta siihen mukaan sellaisia ihmisiä, jotka eivät ole tshekkejä eivätkä slovakkeja, eivätkä liioin halua sitä olla.

Nyt tapahtunut ratkaisu tietää siis vapauden ja oikeuden voittoa. "Uhrattu" on ainoastaan pakkoon ja väkivaltaan perustuva keinotekoinen muodostelma, jonka ylläpitämiseen pyrki ennen kaikkea kansainliitto. Tämä ratkaisu ei ole mikään "varoittava esimerkki" Suomelle ja muille pienille valtioille. Ja ainoa opetus, joka siitä todellakin seuraa, on, ettei pienten valtioiden ole syytä luottaa kansainliittoon. Oikea johtopäätös tästä opetuksesta on:

Suomi heti pois kansainliitosta!

Herra Holsti ei näy kykenevän tätä opetusta sulattamaan. Hän on hiljattain esittänyt mielipiteenään, että pienten valtioiden pitäisi muka nyt vieläpä entistä tiukemmin pitää kiinni tuosta haaksirikkoa kärsineestä, historian tuomitsemasta ja maailmanrauhaa uhkaavasta kansainliitosta, jonka kauniin aatteen takana todellisuudessa piilee vain hänen hyvän ystävänsä Pinkelsteinin johtama kansainvälinen juonittelukeskus. Suomen kansaa ei kuitenkaan saa tehdä "kalliiksi polttouhriksi" Holstin sairaaloisen mielikuvituksen pelastamiseksi. Sentähden on kuin onkin tehtävä vielä toinenkin johtopäätös:

Holsti heti pois hallituksesta!

Helsingin Sanomat ei tietysti ole pelkästä ymmärtämättömyydestä ottanut levittääkseen edellä paljastettua valhetta. Sen tarkoituksena on ollut yleisen mielipiteen harhaanjohtaminen, kansanrintamalaisten juonittelijain esittämänen muka "rauhanpelastajina" ja heidän omalle kansallemme vaarallisen valta-asemansa tukeminen. Siitä seuraa kolmas johtopäätös:

Valehtelemisvapaus heti pois sanomalehdistöstä!

Portugalissakin herätään.

Portugalissa on vihdoinkin oivallettu, että vapaamuurariloosit ovat vallankumouksellisien kerhojen tukikohtia. Sentähden on m.m. Lissabonissa hiljattain takavarikoitu suuriloosi, ja sen talo on muutettu kasarmiksi. Myöskin on juutalaisten maahanmuuttamiselle asetettu uusia esteitä. Puolalaisille, itävaltalaisille ja saksalaisille juutalaisille myönnetään ainoastaan 30 päivän oleskelulupa, minkä ajan kuluttua heidän täytyy siirtyä muualle.

Valheen otsikoimistekniikkaa...

(Jatk. siv. 1)

mutta kuolkoot mieluummin vaikka kuinka monet viattomat miehet, naiset ja lapset, kunhan vain marxilaispomot saavat pitää asemansa — ja tulonsa! Sekö on »työtätekevien asian ajamista»? Kun kerran marxilaispomot ovat niin itsekkäitä ja niin tyhmiä ja heikkoja, kaikissa suhteissa kelvottomia ja halveksittavia, etteivät he pysty ajamaan työtätekevien etuja paremmin kuin Hitlerin suuntaa niitä ajaa, niin on aivan oikein ja paikallaan, että he saavat häpeällä väistyä lihavista virkapaikoistaan! Juuri sen he ansaitsevatkin, mokomat kansan pettyrit ja juutalaisten rengit! Eikä kukaan tule heitä edes säälimään tai kaipaamaan.

2. **»SLOVAKIASSA RIEMUITAAN AUTONOMIASTA.»**

Tämä on sinänsä kyllä totta, mutta miten se on sopusoinnussa Suomen Sosialidemokraatin aikaisemmin toistamiseen toistettujen väitteiden kanssa, joiden mukaan Münchenin sopimus muka olisi tuottanut vain suurta surua tshekkoslovaakeille — siis tshekeille ja slovaakeille? Eihän nyt toki surusta riemuita — vai kuinka? On verrattain helppoa laatia kieroja otsikkoja, mutta ei ole yhtä helppoa pitää niitä keskenänsä sopusoinnussa. Kierous lopulta paljastaa itsensä!

3. **»RANSKA EI OLE ENÄÄ SUURVALTA.»**

Tämä on nyt suorastaan mitä ilmeisin valhe, ja lisäksi se on suuren ja jalon kansakunnan ilkeätä häpäisemistä. Tietysti Ranska on yhä edelleen suurvalta. Eihän Ranska ole Münchenin ratkaisun johdosta menettänyt yhtään maa-aluetta, yhtään sotilasta, yhtään kivääriä, tykkiä, sotalaivaa tai lentokonetta. Se on edelleen Euroopan johtavia maita myöskin kulttuurin ja taiteen alalla. Se on kyllä ollut suurvalta-asemansa menettämisen vaarassa sentähden, että siellä juutalaiset, vapaamuurarit ja kommunistit ovat viime aikoina saaneet näytellä liian suurta osaa, keinotellen rehdin Ranskan kansan varoilla ja rikastuen Ranskan työtätekevien kustannuksella. Daladierille valtavalla äänтenenemmistöllä annettu luottamuslause todistaa kuitenkin, että Ranskan kansa alkaa herätä näkemään kuinka inhoittavasti luokkavihan ja sodan lietsojat ovat saaneet sitä tähän asti »vetää huulesta». Münchenin ratkaisu ja siitä seuraava kehitys siis merkitsee juuri Ranskan suurvalta-aseman lujittamista. Ainoastaan marxilaispomot ja juutalaiset keinottelijat ovat menettäneet »suurvalta-asemansa», mutta eivät hän he ole samaa kuin Ranska! Ja tämän rikollisen ryhmän haaksirikko tulee koitumaan varsinkin juuri työtätekeville suureksi siunaukseksi.

4. **»RAUHANPALKINTO BENESILLE.»**

Kysymme vain: olisiko se annettava hänelle sentähden, että hän viimeiseen asti yritti lietsoa oman valta-asemansa lujittamiseksi — vai sentähden, että hän tässä aikeessaan epäonnistui? Mitä järkeä nyt siinä muka olisi, että palkintoja annettaisiin epäonnistumisesta?

Suomen työläiset! Onko todellakin teidän tahtonne mukaista, että teidän päälehteänne toimitetaan tällaisella kierolla tavalla?

Tilatkaa

SINIRISTI!

Kylmien numeroiden selvä kieli...

** Vähän ennen maailmansotaa julkaisi eräs Amerikan suurimmista pörssiherroista, Thomas W. Lawson Everybodys Magazine-nimisessä aikakauslehdessä kirjoitussarjan, joka selvittää n.s. suurfinanssin näyttelemän osan Yhdysvaltojen talouselämässä. Kirjoitussarja perustuu virallisista lähteistä koottuihin tilastollisiin tosiseikkoihin.*

Thomas W. Lawson.

Lawson harrasti pörssikeinottelua 43 vuoden aikana, ja sinä aikana hänen vuositulonsa eivät milloinkaan olleet yhtämiljoonaa dollaria pienemmät. Kerran hän ansaitsi viisimiljoonaa dollaria 24:ssä tunnissa. Hän oli siis tarkoin perillä kirjoittamistaan asioista. Hän kirjoitti näistä asioista, koska hän oli jo voittanut kaiken sen, josta ihmiset tavallisesti unelmoivat, ja hänen tarmonsa vaati itselleen uusia purkautumismuotoja.

Lainaamme hänen pitkästä kirjoitussarjastaan vain muutamia, mutta tyypillisiä ja valittuja numeroita. Nämä numerot antavat käsityksen tilanteesta ennen maailmansotaa.

Maailmansodan aikana saavutti sitten varsinkin toiminimi P. J. Morgan suunnattomat voittonsa, ja maailmansodan jälkeen Hooverin aikakauden huimaava keinottelukausi johti liikevaihtonumeroihin, joiden rinnalla Lawsonin esittämät numerot kokonaan kalpenivat.

U.S.A:n viisi suurinta finanssilaitosta hallitsi Lawsonin aikana, 344:n johtajapaikan välityksellä, lukuisia yhtiöitä, joiden yhteenlasketut pääomavarat olivat 22.254.000.000 dollaria (mikä vastaa n. YHTÄTUHATTAMILJAARDIA SMK:AA).

Nämä 180 henkilöä pitivät yhteensä ja yht'aikaisesti hallussaan yli 170 johtajapaikkaa,

m.m.: 41:ssä pankissa, 31:ssä rautatieyhtiössä, 11:sta vakuutusyhtiössä, 28:ssa tuotantoyhtiössä sekä monissa "yleishyödyllisissä yrityksissä", joiden viimemainittujen yhteinen vuosivoitto jo yksinään oli n. 428.000.000 dollaria (n. 20 miljaardia Smk:aa).

Yhdysvaltojen rahamarkkinoilla liikkuvista 60 miljaardin dollarin arvoisista osakkeista ja obligatioista oli Lawsonin aikana 40 miljaardia vain n. 10.000 henkilöä käsittävän pienen rahamiesklikin hallussa (nämä ovat juuri nuo „ylimmät kymmenen tuhatta", joista usein saa romaaneissa lukea), kun taas muut maan yli 100 miljoonaa asukasta eivät omistaneet edes puoltakaan tästä.

3/4 tuloista lankesi siis Yhdysvaltojen väestön 1/10000 osan taskuihin!

Lawsonin päivien jälkeen on paljon tapahtunut maailmassa. Hooverin aikana joutuivat Yhdysvallat täydellisen keinoteluhuumauksen valtaan. »Kaikki haluavat ostaa pölyimuritehtaan osakkeita, mutta kukaan ei halua ostaa sen pölyimureita» — näillä sanoilla karakterisoi joku sattuvasti tätä aikaa. Nuo viisi finanssilaitosta ja nuo »ylimmät kymmenentuhatta» anastivat itselleen rahamääriä, jotka myöskin Lawsonin kylmiin virallisiin numeroihin verrattuina olivat huikeita. Lopulta saippuakupla halkesi. Suuri yleismaailmallinen talouspula alkoi. Mitkään todelliset taloudelliset arvot eivät hävinneet — pellot, tehtaat, rakennukset — kaikki olivat edelleen olemassa — ja myöskin kansan suunnattomat velat vallitsevalle pienelle rahamiesklikille olivat edelleen olemassa. Niitä vain ei voitu enää muuttaa rahaksi, ja sentähden niiden »arvo» oli »kirjoissa alennettava». — »Rikkaat» olivat yht'äkkiä tulleet »köyhiksi» — mutta nämä »uudet köyhät» omistivat edelleen suurimman osan kaikesta, mitä Yhdysvalloissa oli, kun taas maan väestön valtava enemmistö oli entistä suuremmassa määrässä todellisesti köyhtynyt ja kurjistunut.

Lawson esittää »sisimmän renkaan» tarkan nimiluettelon. Joukon huipulla seisoo J. Pierpont Morgan, joka on katolisen kirkon pankkiiri ja hoitaa sen jättiläismäistä varallisuutta, jonka pohja laskettiin jo annekaupan päivinä. (Morgan itse ei ole juutalainen, mutta kyllä juutalaisten ympäröimä. Hänen »lähin miehensä» on juutalainen lakimies Samuel Untermeyer, joka johtaa koko maailman juutalaisten uutta Saksaa vastaan aikuunpanemaa taloudellista bojkottia.) Henry Fordin voimme tässä yhteydessä jättää laskuista pois, koska hän ei ole mikään pörssikeinottelija, vaan todellinen teollisuusmies. Muuten luetteloon sisältyy melkein yksinomaan juutalaisia nimiä. Tärkeimmät niistä olemme usein nähneet sanomalehdistössä: Kuhn, Loeb, Warburg, Kahn, Schiff, j.n.e.

Henry Ford on arvioinut, että paljon enemmän kuin kolmeneljättä osaa koko maailman organisoiduista pääomamääristä on suurten juutalaisten rahamiesten määräämisvallan alaisuudessa.

Ja kuitenkin maailman yli 2.000 miljoonasta asukkaasta ainoastaan 17 miljoonaa on juutalaisia.

Lontoo on maailmanfinanssin keskuksena täysin New Yorkin vertainen, ja myöskin Englannin pääkaupungissa ovat suuret rahamiehet suurimmalta osaltaan juutalaisia. Kun Englannin hallitus v. 1918 asetti komitean määräämään suuntaviivoja maan tulevalle rahapolitiikalle, olivat tämän komitean jäsenet suurimalta osaltaan finanssijuutalaisia. Teollisuudelle suotiin ainoastaan tilaisuus valita yksi ainoa neuvoa-antava asiantuntija (tehtailija ja insinööri Arthur Kitson), ja hänen huomautuksensa jätettiin kokonaan huomioita vaille, joskin myöhempi kehitys todistaa hänen olleen kaikissa suhteissa oikeassa.

Pariisissa — maailman kolmannessa suuressa finanssikeskuksessa — on juutalaisten rahavaltiaiden määräämisvalta ehkä vielä ratkaisevampi, ja sama oli asianlaita Saksassa ennen kansallista vallankumousta, Venäjällä tsaarivallan aikana, vanhassa Itävallassa ja vanhassa Italiassa.

Ruotsissa hallitsee puolijuutalaisten Wallenbergien ryhmä paljon yli 200 toiminimeä ja yritystä, niiden joukossa monta maan suurimmista teollisuustoiminimistä.

Ruotsin juutalaispankkiiri, Asehlberg, oli mukana perustamassa Neuvostovenäjän valtiopankkia. Yhteen aikaan — pian maailmansodan jälkeen — hallitsi pieni joukko Venäjältä paenneita juutalaisia rahamiehiä kokonaan Suomen valuutan arvoa, keinotellen sitä Tukholman pörsissä.

Walther Rathenau on eräässä Wienin sanomalehdessä julkisesti väittänyt, että mannermaan kohtaloita salassa johtaa n. 300 rahamiestä, jotka suurelle yleisölle ovat verrattain tuntemattomia, mutta jotka omassa keskuudessaan hyvin tuntevat toisensa. Muutamat suurimmista nimistä on kuitenkin usein nähty lehdissä, kuten Rotschild, Warburg, Bleichröder, y.m.

Suurten rahakeskusten finanssipiirien toimintaan kuuluu rauhan aikana varsinkin valtiolainojen ja kunnallisten lainojen myöntäminen kautta maailman. Lontoon Cityn rahamiehet hankkivat hyvin suuren osan tuloistaan myöntämällä lainoja valtamerentakaisten maitten teollisuuden kehittämiseksi. Ajan mittaan seuraavat tästä melko haitalliset tulokset Englannin teollisuudelle — mutta kyliäkin valtavat korkotulot noille rahamiehille. Koko ihmiskunnalle vielä paljon tuhoisampi on kuitenkin rahamiesten suurpiirteisesti harrastama s o t i e n rahoittaminen.

Rothschildien perheen rahallinen suurvalta luotiin ennenkaikkea rahoittamalla sotia Napoleon I:n PUOLESTA JA HÄNTÄ VASTAAN.

Yleensä onkin hyvin tavallista, että suuret finanssimiehet rahoittavat yhtaikaisesti k a h t a keskenänsä sotaa käyvää puolta, ja että molemmille hankitaan aseita samalta taholta.

Eräs Warburgien suvun jäsen myönsi maailmansodan aikana suuria luottoja Saksalle sotaa varten Amerikkaa vastaan. Toinen Warburgien suvun jäsen myönsi samaan aikaan suuria luottoja Amerikalle sotaa varten Saksaa vastaan. Versaillesin rauhanneuvotteluissa nämä kaksi herraa sitten tapasivat "maittensa" rahakysymyksien erikoistuntijoina!

Suurille rahamiehille onkin yhdentekevää kuka on oikeassa ja kuka väärässä — kuka voittaa ja kuka häviää. Tästä syystä suuri rauhanystävä, Henry Ford, onkin antanut tunnetun neuvonsa: "Sulkekaa maailman 300 rikkainta juutalaista vankilaan, niin maailman rauha on taattu."

Edelläesitetystä käy selville, ettei "liberalistinen vapaa kilpailu" suinkaan johda pääomien tasaiseen jakaantumiseen, vaan päin vastoin niiden yhä kasvavaan keskittymiseen hyvinkin harvoihin käsiin.

Ja jos nyt yritetään suurin piirtein arvioida niitten rahalähteiden kantavuutta, joita nämä pienet rahamiespiirit yhteisesti hallitsevat koko maailmassa — lähtien Lawsonin esittämistä, Yhdysvaltoja koskevista, virallisista numeroista ja huomioon ottaen, että ne hänen päiviensä jälkeen ovat moninkertaistuneet ja kasvaneet korkojen koroilla, sekä myöskin, että nämä asiat ovat Englannissa, Ranskassa, y.m. maissa suurin piirtein samalla kannalla kuin Amerikassakin — niin ei voida välttää johtopäätöstä, että

näillä pienillä rahamiespiireillä on OMIIN TARKOITUKSIINSA vuosittain käytettävänään rahamääriä, jotka yhteensä vastaavat USEAMPIA SATOJAMILJAARDEJA Suomen markkoja. Kuten tunnettua, koko Suomen valtion vuosituloarvio on osapuilleen VIISIMILJAARDIA Suomen markkaa.

Rahamiesten määräämisvallan alaisten pääomien suuruuden ohella on silminpistävää, mihin tarkoituksiin ne käytetään, sekä varsinkin, että niitten omistajat ylläpitävät suoranaisia keskinäisiä yhteyksiä siloinkin, kun he ovat eri valtioiden jäseniä, huolehtien "liike-eduistaan" aivan k.o. valtioiden eduista tai koko ihmiskunnan eduista huolimatta.

Ja nyt kysymme:

1. **Eivätkö Rothschild, Schiff, Warburg. j.n.e. olekaan juutalaisia nimiä?**
2. **Eivätkö nämä herrat olekaan rahamiehiä?**
3. **Eikö muutama 100 miljaardia olekaan enemmän kuin 5 miljaardia?**
4. **Eivätkö rahaherrat, jotka samaan aikaan rahoittavat kahta keskenään sotaa käyvää valtiota, asettaudu niitten yläpuolelle?**

Joka, nämä kylmät tosiasiat silmien edessä, vielä yrittää väittää, että puhe "ylivaltiollisesta juutalaisesta rahamahdista" olisi vain "satua" — hän on joko häikäilemätön valehtelija tai säälittävä idiootti.

Kaiken edelläsanotun valossa selvenee meille myöskin MILTÄ TAHOLTA maailmanrauha nyt hiljattain oli niin vakavasti uhattuna. Se ei ollut Saksan, eikä Englannin, eikä edes itse Tshekkoslovakian kansan taholta, vaan....?

Sen jälkeen kun ylivaltiollisen juutalaisfinanssin olemassaolo täten on todettu kylmien numeroiden selvällä kielellä, on tästä vedettävä käytännölliset johtopäätökset:

Tällöin on otettava huomioon tärkeä tosiseikka: Kun kapitalismi yli kolmeneljättä osaltaan on juutalaisten finanssimiesten hallitsema, on vallankumouksellinen tuholiike yhteiskunnan alhaisimmalla kehitysasteella olevien ainesten keskuudessa — bolshevismi — ainakin yhtä suuressa määrässä juutalaisten kansanvillitsijöiden hallitsema, mikä on varsinkin selvästi Venäjällä havaittavissa. Suurfinanssissa on tällöin enimmäkseen kysymys »länsijuutalaisista» (enemmän eurooppalaisen näköisestä tyypistä) ja bolshevismissa taas enimmäkseen »itäjuutalaisista» (kyömynenäisestä, pitkäpartaisesta, tummatukkaisesta tyypistä). Edellisiä (Shephardim) voidaan sanoa juutalaiskansan »yläluokaksi», jälkimmäisiä (Askenazim) taas juutalaiskansan »proletariaatiksi». Nämä juutalaiskansan kaksi pääryhmää käyvät usein kiihkeätä taistelua keskenään, mutta samaan aikaan he pitävät heimolaisina kiinteästi yhtä kaikkia ei-juutalaisia vastaan. Suurfinanssille ovat levottomat olosuhteet maailmassa edulliset, sillä ne muodostavat otollisen maaperän kaikenmoiselle keinottelulle. Sentähden tukevat suuret juutalaiset rahamiehet usein — myöskin rahoillaan — köyhien juutalaisten vallankumouksellisia pyrkimyksiä (on tunnettua, että amerikkalainen juutalaispankkiiri Kahn auliisti rahoitti Leninin ja Trotskin vallankumousta), luottaen siihen, että he lopulta rahansa lahjovalla voimalla kykenevät myöskin hallitsemaan bolshevistisien valtioiden komissaarioita. Vallankumouksselliset juutalaiset taas suosivat puolestaan tavallaan suurfinanssia, koska sen harjoittama koronkiskonta ja rahallinen ryöstövalta on omiaan luomaan otollisen maaperän marxistisille opeille kaikissa maissa. Toisin sanoen: kumpikin asiapuoli tukee toistaiseksi salassa toista, toivoen kuitenkin lopulta tuhoavansa tuon vastapuolensakin!

Suuret juutalaiset rahamiehet ovat suunnattomien varojensa johdosta sellaisessa asemassa, jossa loistavankin jokapäiväisen olemassaolon edellyttämät menot merkitsevät ainoastaan mitättömän pientä sivuseikkaa. Todellista halua luovaan työhön juutalaisilla tavallisesti ei ole. Se voima, joka kannustaa näitä mahtavia miehiä toimintaan, on turhamaisuus — keskenäinen kilpailu siitä, kuka heistä kehittyy kaikkein suurimmaksi ja mahtavimmaksi. Täten myöskin nämä maailman »suurimmat» ja »mahtavimmat» käyvät jatkuvaa valtataistelua keskenänsä, mutta pitävät kuitenkin yhtä kaikkia niitä vastaan, jotka uskaltavat hyökätä heidän maailmaa hallitsevaa yläluokka-asemaansa vastaan.

Muina aikoina, jolloin maanomistus oli suuren rikkauden ja vallan välttömänä ja miltei ainoana lähteenä, taisteli pieni joukko ruhtinaita keskenänsä maa-alueiden omistamisesta, käyttäen kansojen laajoja kerroksia välikappaleinaan. Nykyään taistellaan osake-enemmistöistä, menekkimarkkinoista, luottojen myöntämisestä j.n.e.

Tässä taistelussa ovat juutalaiset suurpankkiirit asettuneet ruhtinasten tilalle — ja taas kansojen laajat kerrokset näyttelevät ainoastaan shakkinappuloiden osia tässä uudessa valtataistelussa.

Ei ole kiellettävissä, etteikö yleinen elintaso olisi viime aikoina hyvin huomattavasti kohonnut, mutta tämä on ennen kaikkea tekniikan ansio — laajojen kansankerrosten elintaso olisi vielä monin verroin suurempi, ellei juutalaisfinanssi keskenäisessä valtataistelussaan olisi keinottelemassa itselleen suurimman osan niistä pääomista, joita tekniikan avulla nyt luodaan maailmassa.

Sillä tuossa suurfinanssimiesten keskenäisessä »jalossa kilpailussa» kootaan jättiläisrikkauksia paljon nopeammin ryöstönluontoisella keinottelulla kuin kovalla, luovalla työllä. Jo yhden taloudellisen yrityksen huolellinen johtaminen vaatii yhden miehen koko työajan. Mikään järkevä ihminen ei siis voi kuvitella, että kourallinen miehiä voisi ehtiä suorittamaan todellista organisatoorista ja tuotannollista työtä 700:ssa johtokunnassa yhtaikaisesti.

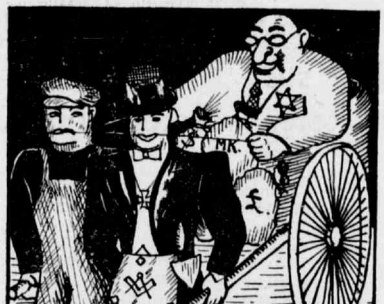

Juudan parivaljakko: marxilaisuus ja vapaamuurarius.

He istuvat siinä vartioidakseen valtaetujaan ja tähystelläkseen uusia ryöstötilaisuuksia.

Juutalaisen rahamahdin ylivaltiollinen valta-asema muistuttaa silminpistävällä tavalla rappeutuneen katolisen kirkon ylivaltiollista valta-asemaa keskiajan lopulla. Nyt on rahasta tehty uskonto ja paavin pannabullan tilalle on asetettu luoton kuristaminen, joka yhtä tehokkaasti pakoittaa jokaisen niskoittelevan henkilön tai ryhmän »menemään Canossaan».

Tämä yhtäläisyys on siinäkin mielessä huomattava, että nytkin näkyy olevan ihmisillä yhtä vaikeaa kuin silloinkin herätä huomaamaan, minkälaiseen hämähäkinverkkoon heidät on kiedottu.

Nyt leimataan poliittisen uskonpuhdistuksen julistajat »kerettiläisiksi» ja inkvisition tilalle on astunut työttömyyden ruoska, joka yhtä tehokkaasti norjistaa jäykät niskat. Katolisten dogmien tilalle on asetettu »klassillisen kansantalousopin» dogmit, joihin niinikään väitetään muka sisältyvän »ikuiset ja ainoat autuaaksi tekevät totuudet» — siitä huolimatta, että jokainen kauppias tai liikemies, joka yrittäisi turvautua tämän kansantalousopin oppikirjaan, samalla tavalla kuin insinööri tahi lääkäri turvautuu käsikirjoihinsa, hyvinkin nopeasti tekisi vararikon!

Maailmassa ja maissa, joissa yksityiset eturyhmät tai yhteiskuntaluokat — juutalaista välittäjänä käyttäen — yhtyvät kansainvälisesti yli eri maiden rajojen, käydäkseen keskenäistä taistelua, kelluu juutalainen pinnalla — joko suurpankkiirina taikka sitten kansanvillitsijänä.

Mutta sellaisissa maissa, joiden kohtaloita johtaa terveen talonpoikaiston, ahkerien keskikokoisten yksityisyrittäjien sekä näiden kanssa sosiaalisen kunnia-asemansa suhteen tasavertainen ruumiillisen työntekijöiden joukon kansallisesti yhtenäinen tahto, jonka näistä ryhmistä elimellisesti kasvatettu, vastuunalainen

kansallinen johtajisto toteuttaa — siinä on juutalainen »kuitti» ja tarpeeton. Häntä ei silloin tarvita enää välittäjänä — ei näiden maiden rajojen sisäpuolella enempää kuin niiden välilläkään. Silloin ei juutalaiselle jää muuta mahdollisuutta kuin taipua välttämättömään — ja seurata muiden kansojen esimerkkiä perustamalla oman juutalaiskansallisen valtionsa ja siellä hankkia itselleen elatuksensa omalla luovalla työllään.

Taistelu juutalaisten kansainvälisen valta- ynnä välittäjäaseman ja heräävien kansojen kansallisten itsemääräämispyrkimyksien välillä — siinä keskeinen kysymys, joka hallitsee aikakautemme kaikkia maailmanpoliittisia tapahtumia, aivan niinkuin taistelu rappeutuneen paavinkirkon ja Martti Lutherin uskonpuhdistuksen välillä painoi leimansa maailman koko kehitykseen n. 400 vuotta sitten.

Tämä keskeinen kysymys on lopultakin kaikkien meidän päiviemme suurten ja pienten ongelmiemme taustana, olipa sitten kyseessä Tshekkoslovakian ongelma — suurvaltojen valuuttapolitiikka — »skandinaavinen orientoituminen» — Palestiinan mellakat — »Itävallan pakolaisten» maahantulvaaminen — yritys pakoittaa rintamamiehemme marssimaan paraatissa marxilaisjohtajien ohitse — Kansainliitto — Rooseveltin »uusi talouspolitiikka» Amerikassa — talonpoikaispalstojen pakkohuutokauppaaminen Suomessa — Espanjan sisällissota — Helsingin »uusliberaalinen» ylioppilaskerho — päivälehtiemme keskenään vastakkaiset toimitussuunnat — suuren maailman »akselipolitiikka» — j. n. e. lyhyesti sanoen kaikki, mistä maailman lehdistö suurissa ja pienissä määrissä kirjoittaa.

Jokainen, joka haluaa muodostaa itselleen „vapaan ja oman mielipiteensä", muistakoon, että maailman suurin teollisuus on kansainvälisen juutalaisen rahamahdin välittömän tai välillisen vaikutusvallan alainen „mielipideteollisuus" — se on useimpien maiden lehdistöt ja tietotoimistot. Sen tuotteita arvosteltaessa kannattaa myöskin pitää muistissa KYLMIEN NUMEROIDEN SELVÄ KIELI

OMA MAA JUUTALAISILLE!

Juutalaiskysymyksen ainoa oikea ratkaisu.

Helsingin Sanomain syyskuun 3 p:n numeroon sisältyy "Tolarin" kirjoittama "Kirje Helsingistä", jossa mm. käsitellään juutalaiskysymystä. Lainaamme siitä lähtökohdaksi muutamia lauseita.

"Asia ei ole niin yksinkertainen kuin yksinomaan humaanisuuden ja kristillisen rakkauden näkökulmasta katsottuna saattaisi näyttää."

Tämä on oikein sanottu. Antamalla tunteittemme yksinomaan vaikuttaa tämän ongelman ratkaisuun, joudumme helposti kokonaan tuhlaamaan vähäiset mahdollisuutemme auttaa niitä, jotka ovat enemmän siihen oikeutetut ja enemmän apumme arvoiset kuin juutalaispakolaiset — ennenkaikkea hädässä olevia suomalaisia, Venäjän sorron alaisia heimolaisiamme, tai vaikkapa sellaisia nälkään kuolevia kiinalaisiakin, jotka eivät pysty yhtä taitavasti kuin juutalaiset kohottamaan hätähuutoaan koko maailman kuuluviin. Juuri tässä suhteessa väärin ovat Ruotsin marxilaiset ammattijärjestöt menetelleet lähettäessään poliittisista syistä 800.000 kruunua Puna-Espanjaan, siitä huolimatta, että Norrlandin maakunnassa Ruotsissa vallitsee paikoittain huutava hätä sikäläisen köyhälistön lasten keskuudessa.

"Kerrassaan väärä on tietenkin sellainen asenne, mikä on julkisuudessakin eräällä taholla esiintynyt, että nuo onnettomat ihmiset olisivat jollakin tavalla kohtalonsa vuoksi vihattavia tai halveksuttavia."

Tietenkään ei ketään pidä vihata, ei edes juutalaista. Ja jos juutalaisia halveksitaan, niin ei heidän kohtalonsa anna aihetta siihen, vaan heidän ominaisuutensa. Mutta vaikka juutalaisia ei suurestikaan voida kunnioittaa, niin tämä tunnesyy ei oikeuta ketään vainoamaan heitä ilkeässä mielessä. Kysymys onkin — ja saakin olla — vain itsesuojeluksesta juutalaisvaaraa vastaan. Sellainen vaara on olemassa, ja meillä on oikeus ja velvollisuuskin suojella omaa maatamme ja kansaamme siltä, koska emme missään tapauksessa ole omasta puolestamme syypäitä juutalaispakolaisten vaikeuksiin, enempää kuin kiinalaistenkaan nälänhätään.

"Jokainen oikeamielinen ihminen seuraa myötätunnolla kodittomiksi joutuneitten kohtaloita . . ."

Siinäkin olemme yhtämieltä "Tolarin" kanssa, että on myötätunnolla suhtauduttava kodittomiksi joutuneitten kohtaloon. Mutta koska pelkällä myötätunnolla ei voida ihmisiä elättää, niin meillä ei ole syytä sillä kerskailla — se vaikuttaisi ainoastaan, kuten suola avonaiseen haavaan. On paljon inhimillisempää ja arvokkaampaa myötävaikuttaa käyttökelpoisen ratkaisun aikaansaamiseksi. Mutta kun "Tolari" kirjoittaa:

". . . mutta vaikea on nykyisissä oloissa löytää sellaista ratkaisua, mikä olisi kaikissa suhteissa tyydyttävä", emme enää ole yhtämieltä hänen kanssaan.

Inhimillisyyden ja terveen järjen kannalta on nimittäin olemassa sellainen juutalaiskysymyksen ratkaisu, joka on sekä käytännöllisesti mahdollinen että tyydyttävä, nimittäin sama ratkaisu, johon joka vuosi turvautuvat esimerkiksi kymmenet tuhannet suomalaisten maanviljelijöiden nuorimmat pojat — asutustoiminta, eli oman kodin perustaminen omalla työllä hankitulle ja raivatulle uudelle maakamaralle. Sen voi tehdä koko kansakin, kun se joutuu syntymäpaikoillaan olemaan liiaksi toisten tiellä. Madagaskarin saarta on ehdotettu sopivimmaksi siirtomaaksi juutalaisille.

Ensi kuulemalta tämä ehdotus ehkä kuulostaa oudolta, aivan kuin olisi kysymys jostakin "Siperiaan karkoittamista" muistuttavasta toimenpiteestä. Tällainen käsitys on kokonaan väärä. Madagaskarin saari on suurempi ja hedelmällisempi kuin ihana Ranskan maa, joka tätänykyä helposti elättää 40 miljoonaa asukasta. Mooseksenuskolaisia on maailmassa nyt vain noin 17 miljoonaa, eikä niiden kaikkien tarvitsisi yht'aikaa siirtyä uuteen maahansa, vaan ainoastaan sitä mukaa kuin siellä kehittyisi heille elämisen mahdollisuuksia. Onhan jopa Saksaankin saanut toistaiseksi jäädä yli 3/4 siellä syntyneistä juutalaisista. Madagaskarin ilmasto on erittäin sopiva sellaiselle etelämaalaiselle kansalle kuin juutalaiset. Alkuasukkaita on siellä vain vaille 3 miljoonaa. Luonnonrikkauksia teollisuuden kehittämistä varten on runsaasti. Ja Madagaskarin saari sijaitsee onnellisen syrjässä niistä maailman valtaväylien risteyksistä, joissa suurvaltojen edut ovat omiaan törmäämään yhteen.

Eipä edes kysymys Madagaskarin saaren lunastamisesta tähän tarkoitukseen ole kovinkaan vaikea. Saari on juutalaisille myötämielisen valtion — Ranskan — hallussa. Siitä on tietysti suoritettava kohtuullinen maksu — niinkuin asutustoiminnassa ainakin. Samaahan vaaditaan jokaiselta suomalaiselta uudisasutuksen perustajalta — miksei siis juutalaisiltakin? Ja koska maailman suuret juutalaispankkiirit voivat myöntää valtionlainoja kaikkien muiden maiden — suurvaltojenkin — kehittämistä varten, niin miksei oman kansansa uuden siirtokunnan perustamiseen?

Ainoana todellakin vaikeana tämän suunnitelman toteuttamisen esteenä on näin ollen juutalaisten oma haluttomuus ryhtyä siihen. He haluavat jäädä asumaan kaikkiin muihin maihin hajaantuneina, koronkiskojina, keinottelijoina, "Kansainvälisenä yhdyssiteenä", sotien ja vallankumouksien lietsojina, ja — omien tunnustuksiensa mukaan — muiden kansojen hengen "muovailijoina". Tästä syystä tämä "vaeltava kansa" nyt — niinkuin kerran ennenkin — pyrkii mieluummin saamaan jalansijaa seudussa, joka siirtomaiden kehityksen mukana alkaa taas yhä enemmän muodostua maailmankaupan valtateiden — etelän ja pohjoisen, lännen ja idän — risteykseksi, sekä karkoittamaan sieltä araabit, aivankuin he kerran Egyptistä tullessaan ahdistivat sieltä pois filistealaiset alkuasukkaat. Sinne ei mahdu kuin murto-osa maailman juutalaisista, mutta sinne mahtuu kyllä temppeli, johon voidaan keskittää maailman valuuttakauppa.

Näihin pyrkimyksiin eivät kuitenkaan muut kansat ole velvollisia alistumaan. Jos jokin kansa haluaa juutalaisia keskuuteensa, niin pitäköön ne, mutta mitään kansaa ei voida vastoin sen omaa tahtoa pakoittaa siihen. Sentähden, jos jotkut valtiot ryhtyvät karkoittamaan juutalaisia luotaan, ja juutalaipakolaiset joutuvat tämän johdosta hätään, niin kohdistukoot moitteet rabbiineihin, jotka määrätietoisesti ylläpitävät niskoittelun ja keinottelun henkeä juutalaisissa — sekä suuriin juutalaispankkiireihin, jotka Henry Fordin sanojen mukaan hallitsevat yli 70 % maailman pääomista, mutta sittenkin ovat sellaisia saitureita, että yrittävät tyrkyttää oman kansansa hätään joutuneitten jäsenten huolehtimisen muiden, köyhempien kansojen kannettavaksi.

Siinä onkin koko juutalaisongelman selvä ja yksinkertainen ydin.

Tämän kirjoittaja on Venäjän juutalaisseuduilla oppinut tuntemaan juutalaisia käsityöläisinä. Heitä oli valitettavasti vähän, mutta he olivatkin paljon parempaa väkeä kuin heimolaistensa suuri enemmistö.

Vaikka Martti Luther ei puhunut nimeaomaan Madagaskarin saaresta, niin jo hän periaatteessa suositteli juuri tällaista ratkaisua: Keinottelu- ja propagandakielto, kuokka tai kirves käteen ja maasta pois! (Martti Luther: "Von den Juden und ihren Lügen" — Juutalaisista ja heidän valheistaan — Wittenberg 1543.) Erikoisesti hän viittaa siihen, että tämänkaltainen toimenpide lopettaisi huudon juutalaisparkojen vainoamisesta, sillä eihän juutalaisia voida vainota siellä, missä heitä ei ole.

Koska Madagaskarin ratkaisu on mahdollinen ja kohtuullinen, niin riippuu juutalaisongelman tyydyttävä ratkaisu enää vain — itse juutalaisten hyvästä tahdosta. Mikäli he siihen suostuvat, on kaikkien maiden myötävaikutettava sen alkuunpanemiseen ja asteittaiseen toteuttamiseen — niin omien kuin juutalaistenkin parasta silmälläpitäen. Mutta mikäli juutalaiset jatkuvasti pysyvät kielteisellä, niskoittelevalla kannallaan ja vaativat itselleen kansainvälisen johtaja-aseman koko maailmassa, silloin muiden kansojen itsesäilytysvelvollisuutena on panna kova kovaa vastaan siksi kunnes juutalaiset alistuvat yleismaailmallisessa mittakaavassa tunnustamaan periaatteen: "Kokonaisuuden etu ennen yksityisetua", mikä tässä yhteydessä merkitsee — koko ihmiskunnan etu ennen yksityisen heimon etua.

Sillä joskin juutalaiset eräissä suhteissa ovat hyvinkin lahjakkaita, niin juutalaiskansalla on niin paljon yleisesti tunnettuja kielteisiä ominaisuuksia, ettei se — muuta kuin omassa mielikuvituksessaan — sovi muiden kansojen ylimmäksi johtajajoukoksi. Tämän ylimielisen unelman toteuttamisesta koituisi koko muulle ihmiskunnalle vain ennenkuulumaton kurjuus — siitä on jo nykyinen Venäjä varoittavana esimerkkinä. Ansaitakseen itselleen sijan kaikkien kansojen perheessä täytyy juutalaiskansankin alistua ja mukautua tämän perheen hyviin tapoihin. Vain tätä kääntymyksen tietä — jonka viitoittamisesta antoivat juutalaiset naulita ristiin kaikkein suurimman siveyskäsitteiden uudistajan — voi onneton juutalaiskansakin ajan mittaan kehittää omalaatuisen ja silloin ehkä kunnioitettavankin kulttuurinsa, muiden kulttuurien rinnalle.

Juutalaiset sodan lietsojina.

Tunnetussa ranskalaisessa *Matin*-nimisessä lehdessä tiedoitetaan, että Dijonin kaupungissa Ranskassa oli lauantaina, lokakuun 1:nä päivänä, syntyä juutalais-"pogromeja". Viimeisten tapahtumien johdosta — lähinnä Münchenin rauhanneuvottelujen johdosta — huusivat muutamat juutalaiset Dijonin kadulla: "eläköön sota!" Tämä välikohtaus — joka johtui siitä, ettei Tshekkoslovakian ongelma ollutkaan johtanut sotaan — harmitti suuresti Dijonin kaupungin ranskalaista yleisöä. Silmänräpäyksessä oli paikalle kokoontunut noin 500 henkilöä, ja juutalaisia uhattiin hirttämisellä. Tämän kuitenkin paikalle tulleet poliisit voivat viime hetkessä ehkäistä. Mutta useampia juutalaisia kauppaliikkeitä lyötiin sirpaleiksi. Ihmiset kulkivat Dijonin katuja huutamalla vaatien juutalaisten karkoittamista Dijonista ja koko Ranskasta, koska he ovat vain levottomuuksien aikaansaattajia.

Kuten tästäkin näkee: Missä vaan on juutalaisia — siellä on myös juutalaiskysymys.

Uhkaako pohjoismaita uusi bolshevistinen hyökyaalto?

Moskova ja Oslon valtiot yhteistoiminnassa!

Samalla kuin Berliinin—Rooman akselin suurta voittoa Tshekkoslovakian kysymyksessä on ennen kuulumattomalla riemulla juhlittu varsinkin niillä alueilla, joiden väestö kaksikymmenvuotisen pakollisen vierasvallanalaisuuden ja terrorin jälkeen jälleen saa hengittää vapaasti, on Moskovan radio harvinaisella närkästyksellä sopertanut vanhaa nuottiaan "demokratian", "ihmisyyden" ja varsinkin "pienten kansojen oikeuksien" puolesta. Neuvostoliitto olisi muka näiden "ikuisten arvojen" viimeinen puolustaja maailmassa — nyt kun "kapitalistit" Chamberlain ja Daladier ovat siirtyneet "fascistien" linjoille, siten pettäen "työtätekevän kansan", Neuvostoliitto muka ainoa maa, joka "viimeiseen saakka" pysyi uskollisena Tshekkoslovakian kansalle. Nyt olisi pienten kansojen entistä lujemmin liityttävä Neuvostoliittoon puolustaakseen, Kansainliiton piirissä, "demokratian, ihmisyyden j.n.e." asiaa. Tähän tyyliin porisee Moskovan radio aamusta iltaan milloin saksan-, milloin ranskan-, milloin taas italian-, englannin- tai espanjankielellä. Me tunnemme tuon nuotin — "maailman proletaarit — liittykää yhteen", jonka avulla Moskova bolshevismin valtaantulon jälkeen Venäjällä on koettanut valmistaa maailmanvallankumousta ja kaikkien kansojen yhteenliittämistä yhden ainoan kansan — juutalaiskansan — diktatuurin alaisuuteen. On ollut hyvin tärkeätä, että tämä varsinainen juutalaisimperialistinen tarkoitusperä — kansojen orjuuttaminen palvelemaan juutalaista herruutta ja kapitaalia — on verhottu korvia hivelevään kaunopuheisuuteen demokratiasta, ihmisyydestä ja pienten kansojen oikeudesta.

Ajoittain on tuntunut siltä, että Moskova, kautta maailman ulottuvan asiamiesverkostonsa avulla, vähitellen saavuttaisi päämääränsä. Onhan tuohon huutoon demokratiasta saatu yhtymään kokonaiset kuorot rauhanystäviä, humanitäärejä, pappeja, esteetikkoja j.n.e. kautta maailman, puhumattakaan n.s. työväenliikkeen johtajista, jotka ovat valalla vannoneet taistelevansa proletariaatin diktatuurin puolesta! Ja näihin johtajiin ovat liittyneet taajat petetyt kansanjoukot. Niin pian kuin tuo myrkyllinen polyyppi on saavuttanut jossakin voiton, vaikka kuinkakin pienen, on se yltynyt kaksinkertaisiin ponnistuksiin. Ja kärsittyään jossakin tappion, on se heti suunnannut ponnistuksensa toiselle taholle säilyttääksensä siten hyväuskoiset joukot.

Oli ajankohta, jolloin luultiin Saksan jo kypsyneen bolshevistis-juutalaiselle vallankumoukselle. Kansallissosialistinen liike ja sen johtaja Adolf Hitler pelasti Saksan kansan perikadosta. Se oli mitä tuntuvin isku bolshevismille ja maailmanvallankumousajatukselle. Mutta rikollinen demokratia ei lannistunut. Se aloitti entistä kiihkeämmän toimintansa Tshekkoslovakiassa, joka muodosti ikäänkuin kiilan suoraan Euroopan sydämeen, ja jota tietä Neuvostoliiton piti hyökätä Saksaa vastaan, samoinkuin Espanjassa, josta valmistettiin hyökkäystä Euroopan selkään.

Nyt me tiedämme, että kummatkin nämä yritykset ovat epäonnistuneet. Hitlerin Saksa on tehnyt lopun bolshevismin etenemismahdollisuuksista Tshekkoslovakian kautta ja — tavallaan välittömästi sen seurauksena on Puna-Espanjan "pääministeri" Negrin kansainliiton neuvostolle tehnyt ehdotuksen **"vapaaehtoisten evakuoinnista"**, mitä Francon Espanjassa pidetään selvänä kapitulationa sekä todistuksena siitä, että punaiset Moskovan käskyläiset ovat havainneet taistelun jatkumisen turhaksi — ryöstettyään ensin mielensä mukaan Espanjan valtionkassan puti puhtaaksi.

Mikä on nyt bolshevismin seuraava askel, kysytään. Tavallaan on kaksi Pohjoismaiden "huomattavinta" demokraattia jo antanut vastauksensa siihen: Norjan juutalaisrotuinen maakäräjien puheenjohtaja Hambro ja Suomen ulkoasiainministeri Rudolf Holsti. Kummatkin ovat, palattuaan Genevestä kansainliiton yleiskokouksesta, selittäneet, että tärkein tehtävä, mikä pienillä valtioilla nyt on edessään, on asettua entistä kiinteämmin toistensa yhteyteen puolustamaan "demokratian" (lue: kansainvälisen juutalaisen imperialismin) asiaa kansainliiton piirissä. Herra Hambro raukka on oikein murtunut ajatellessaan tuon juutalaisen vallan luhistumista. "Yleiskokoukselle antoi leimansa mitä syvin apeus", selittää hän. "Senjälkeen kuin Englanti ja Ranska tosiasiallisesti, joskaan ei muodollisesti, ovat kieltäytyneet liittosopimuksen niille asettamista velvoituksista, ja kun Osloryhmä tästä johtuen luonnollisesti esitti varauksia pakotteita koskevassa kysymyksessä (Hambron mieltä askarruttavat vielä rakkaat pakoitteetkin, jotka jo kerran lopullisesti haudattiin), on kansainliitto syrjäytetty suurpolitiikan väline nä (lue: välikappaleena juutalaisen bolshevismin tiellä maailmanvaltaan). Englannin ulkoministereistä koetti sir Austin Chamberlain enemmän kuin kukaan muu parantaa kansainliiton arvovaltaa, mutta hänen veljensä Neville Chamberlain on enemmän kuin kukaan muu horjuttanut kansainliiton arvovaltaa. Hänen henkilökohtainen politiikkansa viime kuukausien aikana herätti hämmästystä kaikkien demokraattisten maiden valtuutettujen keskuudessa (ja Neuvostoliitossa!) ja epäilyksiä tulevaisuuden suhteen kaikkien pienten valtain edustajissa (demokraattisissa edustajissa!) Genevessä hengähtivät kaikki helpotuksesta, kun sotaa ei lokakuun 1 pnä syttynyt (se ei ollut ainakaan kansainliiton ansio!), mutta kukaan ei ole niin sokea, ettei havaitsisi, että rauha saatiin aikaan sellaisella väkivaltatoimenpiteellä, jolla ei ole vertaansa sivistysmaailman historiassa (todellakin hirvittävä väkivalta, kun sorretut kansallisuudet vapautettiin painajaisestaan ja aasialaisuuden portti koko länsimaisen sivistyksen tuhoamiseksi suljettiin!). Genevessä liikkeellä ollut sanonta on täysin ymmärrettävissä: 'Sota ei syty niin kauan kuin on olemassa jokin pieni maa, jonka suurvallat voivat uhrata'." Näin Hambro. Mutta sota syttyy aivan varmasti, mikäli sellaiset pakoiteherrat kuin juutalainen Hambro, joka on upporikas mies ja kansainvälisen Hambron pankin omistajan läheinen sukulainen, pääsevät Neuvostoliiton johtaman kansainliiton välityksellä johtamaan maailman kohtaloita. On sanottu, että nykypäivien tyypillinen demokraatti ei osaa hävetä. Herra Hambro on esiintymisellään uudestaan todistanut tämän seikan paikkansapitäväisyyden.

Mutta mitä on todellakin sanottava, jos herrat sellaiset kuin Hambro ja Holsti pääsevät jatkuvasti vaikuttamaan Pohjoismaiden asennoitumiseen nykyisessä maailmanpoliittisessa tilanteessa. On täysi syy olettaa, että Moskova, ja yleensä maailman juutalaisuus, epäonnistuttuaan Tshekkoslovakiassa ja Espanjassa, suuntaa kaikki ponnistuksensa luodakseen Pohjoismaista otollisen "demokraattisen" välikappaleen maailmanvallankumousta varten. Monet oireet viittaavat siihen, että juuri tähän suuntaan ollaan menossa. Kansainliiton esittäminen pienten kansojen turvana erittäinkin nyt, kun sekä Englanti että Ranska ainakin puolittain ovat kääntäneet liitolle selkänsä, samalla kun Neuvostoliitolle on avautunut entistä avarammat mahdollisuudet käyttää liittoa omana välikappaleenaan, on suoraan sanoen rikollista. Mutta juuri näinhän Hambro ja Holsti asian esittävät. Heidän nuottinsa on säntilleen sama kuin se, mitä Moskovan juutalainen radio soittelee. Miksi emme siis voisi olettaa, että Suomesta kotidemokraattiemme avulla aijotaan tehdä uusi portti bolshevismin hyökkäykselle Eurooppaa ja tässä tapauksessa ennen kaikkea Saksaa vastaan. Tietäähän jokainen vähänkin asioita seurannut, että Neuvostoliitto on pannut aikuun ja osaksi jo saattanut päätökseen huikeita varusteluja Pietarin ympäristöissä ja pohjoiseen pitkin Suomen rajoja. Nämäkö laajat varustelut tarkoittaisivat vain Suomen valtaamista? Ei, vaan suuren kiertoliikkeen järjestämistä Suomen kautta Oslo-valtioiden muodostamaa "demokraattista" kujannetta eli korridooria pitkin Saksan ja "fascismin" nujertamiseksi. Tässä mielessäkö herra Hambro & Kump. suunnittelevat Oslo-valtioiden yhä läheisempää yhteistoimintaa kansainliitossa? Mitä sanoo herra Holsti, joka meillä edustaa samaa ajatustapaa "demokratiasta, humaanisuudesta ja pienten kansojen oikeudesta", oikeudestako tulla uhratuiksi koston jumalan, Jehovan alttarille?

Näissä olosuhteissa on kansallisen uudistusliikkeen vaalijoiden entistä valppaammin seurattava tilanteen kehitystä. Voi tulla hetki, jolloin pelkät sanat ja kirjoittelut eivät enää riitä, jolloin vaaditaan uhreja taistelussa rikollista demokratiaa vastaan kansamme' ainoellisen ja henkisen olemassaolon pelastamiseksi. Ulkopoliittinen ohjelmamme on selvä ja vääjäämätön: irti rikollisesta kansainliitosta, irti kansainliiton asioissa häärääväst Oslo-valtioiden liitosta, irti demokratian nimellä pöyhentelevästä juutalaisesta imperialismista. Sen sijaan tinkimätön liittyminen Berliinin — Rooman akseliin, mikä nyttemmin käsittää myöskin Budapestin ja Varsovan ja mihin piakkoin tulee varmasti liittymään uusia valtioita Euroopan kaakkoisosassa. Yhteinen pistinten rivistö, joka ulottuu Roomasta Pohjoiseen Jäämereen saakka, bolshevismia ja bolshevistista demokratiaa vastaan on tunnuslauseemme!

Saksan johtajan ja valtakunnankanslerin

Adolf Hitlerin

valtakunnanpuoluepäivien lopettajaispuhe

Nürnbergissä syyskuun 12 p:nä 1938.

Kansallissosialistit, miehet ja naiset!
Puoluetoverit!

Syyskuun 2 päivänä 1923, siis 15 vuotta sitten, vietettiin Nürnbergissä ensimmäistä "Saksalaista päivää", ensimmäistä, koska kaikista edellisistä nimeltään samanlaisista tilaisuuksista huolimatta tällä julistuksella oli suurempi merkitys kuin mitä samanlaisten päivien vietolla ennen oli ollut. Tuona syyskuun 2 p:nä 1923 esiintyivät ensi kerran kansallissosialistisen puolueen taistelumuodostelmat luonteeltaan määräävinä. Koko julistukseen ne painoivat leimansa. *Nürnbergissä vallitsi hakaristilippu.* Tuosta päivästä lähtien ei voitu enää jättää huomioonottamatta, että kansakunnan elämään oli astunut *uusi ilmestys.* Ympärillä olevaan maailmaan tottumattomana ja vielä vieraana esiintymisensä muodoille, kannattajiensa kokoonpanolle, propagandansa laadulle sekä jäsentensä ulkonaisen esiintymisen antamalle kuvalle, sillä samalla kun muut niinsanotut kansalliset liitot ja yhdistykset saivat kannattajansa nimenomaan porvarillisista piireistä ja myöskin niistä rekrytoivat itselleen niinsanotut taistelumuodostelmat — sikäli kuin niistä voidaan puhua — kansallissosialistinen puolue oli jo siihen aikaan *ehdoton kansanliike,* s.o. heidän kannattajiensa suuri luku oli lähtöisin laajojen joukkojen pojista.

Työläisistä ja talonpojista, käsityöläisistä ja liikeapulaisista koottiin SA:n pataljoonat. He muodostivat poliittisen puolueen ensimmäiset solut ja täyttivät vielä myöhemminkin sen paikallisosastot.

Sen vuoksi olivat useat "porvareistamme", sen jälkeen kun he jo yksin nimen "Saksalainen työväenpuolue" perusteella olivat tulleet hyvin arveluttavalle mielelle, äärimmäisen yllättyneitä, niin pian kuin nuo karkeat henkilöt tulivat heidän näkyviinsä, henkilöt, jotka olivat asettuneet henkivartioväeksi liikkeen ympärille.

Kansallinen liike työtätekevistä ihmisistä! Mutta se ei silloin käsittänyt käsitettä *työ ulossulkevassa mielessä,* kuten oli asianlaita niinhyvin porvareiden kuin marxilaistenkin taholla. Kansallissosialistiselle puoluelle oli nimitys *"työmies"* heti ensimmäisestä päivästä lähtien *kunnianosoitus* kaikille niille, jotka toimivat yhteiskunnassa rehellisessä työssä, olipa se sitten henkisen tai pelkästään ruumiillisen työn alalla. Yksistään siitä syystä, että puolue oli *kansanpuolue,* sen riveissä oli luonnollisesti juuri niinkuin itse kansassakin enemmän ruumiillisen kuin henkisen työn tekijöitä. Tämä johti vastaisuudessa moniin väärinkäsityksiin. Uskottiin voitavan pitää sellaista liikettä, joka — kuten tästä näkyi — pääasiassa käsitti ruumiillisen työn tekijöitä, ylipäänsä vaativampien tehtävien ratkaisuun kykenemättömänä. Sillä niitä varten oli meidän porvaristomme silmissä rakas Jumala määrännyt ainoastaan tuon henkisen parahiston, joka oli harhaantunut porvarillisiin puolueihin.

siimme. Marxilaisuus kuitenkin näki tässä uudessa liikkeessä ensi päivästä alkaen vihatun kilpailijan ja luuli pääsevänsä siitä ennen kaikkea suoralta kädeltä leimaamalla vastapainoksi ne taajat joukot, jotka kansallissosialismissa seurasivat "työmies"-käsitteen määritystä kaikkien työtätekevien yhteisenä nimityksenä, "köyhälistöksi", "proletariaatiksi". Tosin tämäkin piti paikkansa. Sillä proletariaatti tai pikemminkin proletaariset puolueet olivat sysänneet saksalaiset henkisen työn tekijät mahdollisimman kauas riveistänsä. Aivan ilman henkistä johtoa ei tietenkään voitu tulla toimeen, mutta juutalaisuus oli jo vuosikymmeniä sitten ottanut huolehtiakseen siitä.

Marxilais-kommunistis-sosialidemokraattisten puolueiden tarkoituksena ei suinkaan ollut kenties Saksan kansalle lahjoittaa parempi yhteiskunta tai ehkä kasvattaa sitä sellaista varten, vaan paljon enemmän pirstoa Saksan kansayhteys ja repäistä auki kansanomaisen henkisen johdon ja itse kansan välille *ylipääsemätön kuilu.*

Työmies oli tehtävä muurinsärkijäksi omaa henkistä älymystöään vastaan, jotta sen kaaduttua jälellejääneet liiat oppineitten ja asianajajien kerrokset saatettaisiin johtajattomien kansanjoukkojen valtaan. Näiden miekkosten päämääränä kajasteli likipitäen sellainen valtio, minkä me nyt näemme toteutuneen Neuvos-Venäjässä. 98 prosenttia arjalaisia ruumiillisen työn tekijöitä ja 2 prosenttia juutalaisia komissaareja. Siitä syystä tällaisella muodostelmalla on sitten oikeus nimittää itseään "köyhälistödiktatuuriksi".

Ettei uuden kansayhteyden puolue proletaarisen maailmanvallankumouksen juutalaisten puuhaajien taholta jo tästäkään syystä saanut mitään vastarakkautta osakseen, oli ymmärrettävää. Että tämä puolue sitäpaitsi tuli vielä tuntemaan *juutalaisuudenkin ja näkemään sen lävitse* ja sen mukaisesti asetti sen syrjäyttämisen oleellisimmiksi ohjelmakohdikseen, tuli vielä lisäsyyksi heidän vihamieliseen torjuvaan asenteeseensa.

Porvarilliset puolueet eivät voineet, kuten jo on huomautettu, käsittää uuden liikkeen ajatusta ja välttämättömyyttä. Ensiksikään ne eivät nähneet työväestön kansallisessa järjestäytymisessä yleensä mitään innostavaa, paljon enemmän jotakin epäilyttävää. Nämä molemmat maailmat olivat jo loitonneet liian kauas toisistaan, jotta ne olisivat vielä voineet ymmärtää toisiaan tai luottaa toisiinsa. Samalla kun porvarillinen puoluemaailma melkein yksinomaan rekrytoi ja täydensi itseään älymystön piireistä tai sellaisista, jotka myös luettiin niihin kuuluviksi, se kasvoi ja kehittyi sellaisessa ilmapiirissä, joka oli aivan etäinen ja vieras niille, joista köyhälistöpuolueet polveutuivat. Yksin jo raaka ulkonainen seurustelusävy yhdessä vähemmän salonginmukaisen vaatetuksen kanssa herätti varsinkin vuoden 1918 marraskuunvallankumouksen jälkeen jo edeltäpäin vastenmielisyyttä tai vähintään epäluuloa. Ettei myöskään Saksan kansallissosialistinen työväenpuolue siihen aikaan kannattajiensa ulkoasun puolesta tehnyt minkäänlaista hovimaista vaikutusta, sen muistavat vielä kaikki taistelutoverimme vilpittömällä ilolla. Sen vuoksi ei ollut ihmeteltävää, että porvarillisissa piireissä heräsi ja kasvoi sellainen epäluulo, että uudessa kansallissosialistisessa puolueessa saattoi olla kysymyksessä jopa aivan erikoisen taitava muoto omaisuuksia riistävästä sosialismista.

Tämä näytti sen vuoksi vaaralliselta, koska sillä tavalla kansallisen julistuksen puitteissa voitaisiin tunnetut sosialistiset ajatukset vihdoinkin helpommin salakuljettaa porvarillisen luokkavaltiomme troijalaisten muurien sisäpuolelle. Liikkeen nimet olivat epäluulon alaiset, kannattajien vaatetus samoin, seurustelun sävy näytti myös arveluttavalta, ja mitä muuta siitä yleensä sanomalehdissä luettiin, pyöristi vain koko kuvan tässä samassa mielessä.

Myöhemmin, kun puolue oli taistellut itselleen asemansa julkisessa elämässä, siis kun se ei enää ollut poispuhallettavissa, tuli periaatteellisen torjunnan sijaan sitkeä, vaikkakin hiljainen toive. Varmasti oli nyt syntynyt suuri puolue, varmasti oli se taistellut itselleen huomattavan aseman julkisessa elämässä — mutta työväenpuolueena se ei voinut ei nimensä, ja kuten jo sanottiin, vielä vähemmän ulkonäkönsä puolesta olla sovelias tarttumaan poliittiseen elämään. *Sillä siihen se oli johdettava.* Mutta koska se oli työväenpuole, siltä täytyi puuttua henkinen johto. Ilman päitä ei nyt kerta kaikkiaan voida hallita. Niin syntyi tuo lapsellinen mielipide, että tämä hengiltäottamaton kansanilmiö voitaisiin eräänä päivänä *henkisesti takavarikoida,* jotta sitten sen avulla jatkettaisiin sitä viisasta politiikkaa, jonka porvaristo omien voimiensa puutteessa oli jo aikoja sitten ollut pakoitettu hylkäämään. Siis kaihottiin sitä hetkeä, jolloin *rummuttajan* (se olin minä!) sijalle voisivat astua *todelliset valtiomiehet* (ne olivat muut)! Ketä silloin voi ihmetyttää, että se itsepintaisuus, millä kansallissosialistinen puolue taisteli päämääriinsä ja hylkäsi kaikki kompromissit, vähitellen johti syvään vihaan, niin syvään, että meidän porvarillinen puoluemaailmamme oli mieluummin valmis yhtymään marxilaisten kanssa kuin suomaan kansallissosialistiselle puolueelle vähäisintäkään tunnustusta, vielä vähemmän mitään mahdollisuuksia. Me saimme kokea tuon häpeällisen näytelmän, miten Saksan valtiopäivillä useammin kuin kerran syntyi suljettu rintama meitä vastaan, rintama, joka johti äärimmäisestä oikeistosta äärimmäiseen vasemmistoon. Siihen aikaan puhuttiin Saksan kansan etujen huomioonoton välttämättömyydestä, välttämättömästä taistelusta vapauden puolesta, mutta toimittiin sitä *ainoata* liikettä vastaan, joka tosiasiallisesti oli siinä asemassa, että se voi taistella sellaisten aatteitten puolesta ja missä oli välttämätöntä, niitä myöskin toteuttaa, ja joka ennen kaikkea myös oli käynyt tätä taistelua *käytännöllisesti ja väsymättömällä innolla* vuosikausia valtavin ponnistuksin yksinään ja hyljättynä.

Puoluetoverini, miehet ja naiset! Me kaikki muistamme vielä *ylpeydellä* tuon ajan. Kaikki oli siihen aikaan meitä vastaan.

Olla kansallissosialisti oli samaa kuin olla kiroukseen julistettu kaikilta tahoilta. Kaikki meitä vihasivat, kaikki meitä vainosivat. Kymmenestä puoluejohtajasta noilta vuosilta on tuskin yhtä tai kahta, jonka uskonsa vuoksi Saksaan ei olisi täytynyt istua vankilassa. Rangaistujen SA- ja SS-miesten luku nousi *satoihintuhansiin.* Että sitäpaitsi vielä *liikettä vastaan harjoitettiin kaikin keinoin veristä terroria,* todistavat kuolleittemme, haavoittuneittemme ja raajarikkoistemme loputtomat luvut. Ja kuitenkin me ajattelemme mitä ylpeimmin tunteir juuri tuota aikaa.

Tuo aika on meitä kaksin verroin lähellä, ensiksikin, koska me aivan viime aikoihin asti jatkuvan kansallissosialistisesti ajattelevien ihmisten samanlaisen vainoamisen keskellä näemme tänään keskuudessamme Saksan valtakunnan kansalaisina ja kansalaistovereina vanhimman saksalaisen Itävallan esitaistelijat. Mitä kaikkea heidän on täytynytkään nähdä ja kokea! Miten paljon heidän tovereitaan onkaan murhattu, miten monet ovatkaan kärsineet vahinkoa ruumiinsa ja toimeentulonsa puolesta, miten monet tehtiinkään moniksi vuosiksi leivättömiksi, miten monet kymmenet tuhannet heistä saivatkaan virua vankiloissa, kuritushuoneissa ja keskitysleireissä.

Mutta toiseksi, mikä meitä erityisen herkin tuntein saattaa muistelemaan tuota aikaa, on se tosiasia, että suuressa maailmanmenossa tänään melkeinpä tarkalleen toistuu sama, mitä me silloin saimme kokea ja sietää oman kansakunnan piirissä. Ja ennen kaikkea: *Meidän nykyiset vihollisemme ovat maailmankatsomukseltaan samat.*

Ensimmäisestä Nürnbergissä pidetystä Saksan päivästä on nyt, kuten sanottu, kulunut 15 vuotta. Siihen aikaan mukana marssinut kansallissosialistisen puolueen järjestö on nyt kohonnut *Saksan valtakunnan johtoon ja edustajaksi.* Se on kansamme tunnustettu edustuslaitos. Ja se on näinä muutamina vuosina — sillä mitäpä on puolitoista vuosikymmentä kansojen elämässä ja maailmanhistoriassa — saanut ihmeitä aikaan.

Ken yht'äkkiä hengessään ajattelee taapäin syyskuun 2 päivää 1923 ja antaa sen sitten kadota mielestään päästääkseen tilalle tämän hetken kuvan Nürnbergistä, hän luulee näkevänsä unta.

Joukko taistelijoita oli siihen aikaan marssinut kaupungin lävitse. Heistä on tänään tullut taisteleva kansakunta. Mikä siihen aikaan oli komppaniain ja pataljoonain taistelulippu, on tänään yksistään tässä valtakunnassa 75 miljoonan ihmisen lippu. Seitsemän päivää on nyt liikkeessämme taas koko Saksa marssinut tämän kaupungin halki. Mitä voimakkaimmin vakuumuksin tulee tietoisuuteemme, että kansakunnan pirstoutuminen on päättynyt, ja ensi kerran historiassamme on ilmennyt — paitsi kansayhteyttä — todellinen valtakunnanyhteys.

Kun 15 vuotta sitten katselijat osaksi iloisin, osaksi epäilevin hämmästyksin katselivat marssivia kansallissosialisteja, niin nyt ovat katselijat ja osanottajat sulautuneet *yhdeksi ainoaksi henkiseksi yhteydeksi.* Mutta on jotakin, joka ei ole muuttunut: Kun siihen aikaan kansallissosialistinen puolue oli ajateltu suurten joukkojen liikkeeksi, niin nyt on kansallissosialistinen valtio tullut suurten joukkojen järjestöksi.

Sillä tämä puolue ei tahtonut ottaa vain yksityisiä kansalaisia suojelukseensa.

Se on repäissyt Saksan kansan pois kuilun partaalta, johon se oli syöksymäisillään. Sillä kun meille 1933 vihdoinkin annettiin valta, ei ollut kysymyksessä seurapiirikerroksien pelastaminen, vaan — niin paljon lienevät toki porvarilliset vastustajammekin jo sillä välin oppineet huomaamaan — kysymyksessä oli: *Saksan kansan pelastaminen kokonaisuudessaan.* Ne eivät olleet vain muutamia apuatarvitsevia puolueita, *vaan meidän työttömien työläistemme miljoonajoukot, talonpoikamme,* jotka olivat taloistaan ja tiloiltaan karkoittamisen partaalla, *keskiluokkamme,* joka näki perikadon silmäinsä edessä, ja tietenkin sitten myös *henkisen työntekijäkuntamme,* jolla ei näyttänyt olevan enää mitään mahdollisuutta kykyjensä ja tietojensa käyttämiseen.

Kun jokin liike joutuu olosuhteiden pakosta ratkaisemaan sellaisia tehtäviä, sen täytyy ensimmäisenä työnään käydä käsiksi *todellisen yhteyden luomiseen.* Sillä että yksi todellinen jättiläistehtävä odotti ratkaisemistaan, sitä ei voida kieltää. Tämän ratkaisemisen onnistumisesta riippui kaikki. Mutta edeltäjämme olivat siinä epäonnistuneet.

Sen vuoksi voimme mekin saattaa tämän tehtävän päätökseen ainoastaan äärimmäisin voimanponnistuksin. Se vaati kaikkein ensiksi *kaikkien* kansalaisten yhteenliittymisen. Jos mieli päästä siihen, oli tämän yhteenliittymisen järjestelmä valmistettava. Toisin sanoen: Kansamme keskuudessa oli luotava *yhteys henkisen ja ruumiillisen työn tekijäin välille* ja ennen kaikkea kansakunnan poliittisen ja taloudellisen johdon ja niiden johtamien kansanjoukkojen välille. Tämä yhteys vaati ankarasti erään vieraan aineksen poisjuurruttamista, aineksen, jota ei koskaan olisi saanut liittää kansakunnan jäseneksi.

Kun vielä nytkin tehdään kysymys, miksi kansallissosialismi niin kiihkeästi taistelee *juutalaisainesta* vastaan Saksassa ja on pakoittanut ja pakoittaa sen syrjäytymään, niin siihen voidaan antaa vain tämä vastaus: *koska kansallissosialismi pyrkii toteuttamaan vain todellisen kansayhteyden.* Ja koska tällä yhteisöllä vain silloin on moraalinen olemassaolonoikeutus, kun välttämätön rakennustyö tapahtuu kansallisesti ja asiallisesti vastaansanomattomien näkökantojen mukaan. Koska me olemme kansallissosialisteja, me emme voi sietää, että meidän työtätekevän kansamme johtoon asettuu vieras rotu, jolla ei meidän kanssamme ole mitään tekemistä. Me tiedämme, että ne *tavattoman suuret tehtävät,* jotka meille on asetettu, voidaan ratkaista ainoastaan mitä suurimmalla voimanponnistuksella ja lujimman kurin vallitessa, s.o.,

ainoastaan mitä suurimmassa kiinteydessä ratkaisemiseen ryhtyneen kansayhteyden avulla. Mutta se edellyttää *johdon ehdotonta arvovaltaa.* Sellaisen arvovaltaisen johdon muodostaminen on moraalisesti ainoastaan silloin oikeutettu ja ylevälle kansalle sovelias, kun se annetaan syntyperään ja säätyyn katsomatta kansan kyvykkäimpien miesten tehtäväksi. Sen vuoksi on kansallissosialistisen valtion ensimmäisenä huolena löytää välineitä ja teitä helpottaakseen ja tasoittaakseen ahkeruudelle, tarmokkuudelle, toimintakyvylle, ymmärryskyvylle, rohkeudelle ja kestävyydelle, sikäli kuin nämä avut henkilökohtaisesti ilmenevät, ylöspäin johtavaa tietä. Tässä valtiossa täytyy köyhimmänkin lapsen, sikäli kuin hän silminnähtävästi on tarkoitettu korkeampaan tehtävään, myöskin voida saavuttaa korkeinkin asema.

Silloin ei tule koskaan ilmenemään johdon ja kansan välillä ristiriitaa. Sillä silloin tulee jokainen talonpoika, jokainen työmies aina tietämään, että kaikkien johto on hänenkin johtonsa, koska se on hänen omaa lihaansa ja vertansa.

Sen vuoksi on kansallissosialistisen liikkeen todella sosialistisen suhtautumisen jyrkimpänä todistuksena sen taistelu vierasta kansanjohtoa vastaan, johtoa, joka ei ole kasvanut omasta kansasta.

Tässä uudessa Saksassa on tästä lähtien jokaisen työläis- tai talonpoikaislapsen, jos Jumala on häntä armahtanut ja siunannut lahjoilla, järjestöjemme avulla ja tietoisen johtajavalikoinnin ansiosta kyettävä kohoamaan aina koko kansakunnan johtoon saakka. Tämän vastakohdaksi sitä vastoin eivät miljoonienkaan pääomat voi eikä saa koskaan avata ylöspäin johtavaa tietä yhdellekään tähän kansaan kuulumattomalle.

Tämä on ensimmäinen edellytys, jos mieli *pystyttää todellinen kansayhteys,* jonka on oltava enemmän kuin pelkkä kaunopuheinen iskulause.

Ja ainoastaan tämän kansamme järjestetyn yhteyden avulla meille oli sen ratkaiseminen mahdollinen, missä kaikki edeltäjämme olivat epäonnistuneet. Tämän Saksan kansan jättiläismäisten miljoonajoukkojen luottamuksen ja samalla niiden voiman kannattamana onnistui minulle ja työtovereilleni muutamissa vuosissa ei ainoastaan poistaa taloudellinen hätä, vaan myös heittää pois päältämme nuo hirvittävät poliittiset kahleet, joiden tarkoituksena oli orjuuttaa Saksan kansa ikipäiviksi.

Siitä syystä tämä Saksan kansayhteys ei olekaan mikään teoreettinen ilmiö, s.o., se ei ole mikään kuollut asia, vaan se elää näkyvästi järjestönä. Oli olemassa huolestuneita, jotka varsinkin vuoden 1933 jälkeen kyselivät, miksi yleensä kansallissosialismi nyt valtion valtaamisen jälkeenkin vielä jää pysymään erityisenä puolueena. Tämä kysymys on melkeinpä täsmälleen yhtä viisas kuin olisi kysymys, miksi yleisen asevelvollisuuden toimeenpanon jälkeen on olemassa vielä armeija, minkä mukaan puolustusajatus nyt kuitenkin ilman muuta on voittanut ja kysymys sinänsä on ratkaistu.

Saksan kansayhteyden muodostaminen ja pysyttäminen edellyttää tästä kansayhteydestä vastuussa olevaa ja sitä *kasvattavaa järjestöä.*

Sen luja siemenkivi on kansallissosialistinen puolue. Se muodostaa kansayhteyden puolustusvoiman sisäänpäin. Se ei ainoastaan rakenna tämän kansayhteyden yksityisiä järjestöjä, aseta niiden johtoja, vaan se ennen kaikkea vuodesta vuoteen kasvattaa nuorten saksalaisten miljoonajoukkoja tätä kansayhteyttä varten ja johdattaa ne siihen. Juuri tämän kansayhteyden järjestö on jotakin jättiläismäistä ja ainutlaatuista. Tällä hetkellä on tuskin olemassa ainoatakaan saksalaista, joka ei jollakin tavalla henkilökohtaisesti olisi sidottu ja toimisi tämän kansallissosialistisen yhteyden jossakin muodostelmassa. Se ulottuu jokaiseen kotiin, jokaiseen työpajaan, jokaiseen tehtaaseen, jokaiseen kaupunkiin ja jokaiseen kylään. Sen lisäksi se käsittää vieläpä valtakunnan kaikki kansalaiset, jotka oleskelevat vieraissa maissa ja sulkee heidät yhteen kansallissosialistiseen yhteyteen.

Niin rakentuu tässä valtava järjestö, jonka haarautumat alkavat perheistä ja päättyvät ylhäällä koko kansakuntaan. Mutta mihin tämä yhteisö viimeisten kuuden vuoden aikana lieneekään pyrkinyt ja mitä se on tehnyt ja saavuttanut, kaikki tapahtui *ainoastaan Saksan kansan etujen vuoksi,* yksinomaan koko Saksan kansan etujen vuoksi. Sillä tapahtuu ensimmäisen kerran historiassamme, että on onnistuttu järjestämään liike, joka saa juurensa ja tehtävänsä suoraan kansayhteisöstä. Sen vuoksi se ei myöskään nojaudu henkisen eikä ruumiillisen työn tekijöihen, ei kaupunkilaisten tai talonpoikien, katolilaisten tai protestanttien, porvareiden tai työläisten yksityisiin, erityisiin eturyhmiin eikä ole niistä riippuvainen, *vaan se palvelee kaikkien etuja!*

Sen vuoksi onkin tämä nykyisen kansanjohdon järjestö ehdottomasti suvereeninen.

Se voi myös ryhtyä hyvinkin yleisön suosiota vailla oleviin toimenpiteisiin, jos ne ovat kansayhteyden etujen mukaisia, koska näiden vastapainoksi yksityisten edut voidaan jättää vähemmän tärkeinä syrjään. Niin on mahdollista, että tämä yksinomaan kansalle vastuullinen johto voi hyödyttää yhtä paljon työläistä kuin talonpoikaakin. Se on sellaisessa asemassa, että se voi huolehtia tieteestä ja sivistyksestä, samalla tavalla kuin se toiselta puolen kykenee luomaan mitä valtavimpia yhteiskunnallisia laitoksia. Se voi korkeimmalle hengen toiminnalle varmistaa käytännöllisen vaikutuksen mahdollisuuden. Mutta tälle vastapainoksi se myöskin ehkäisee kaikki vahingolliset vaikutteet. *Ainoana päämääränä,* jota se palvelee, tulee *kansa* aina väikkymään sen silmien edessä: Kansa sellaisena, että se aina tahtoo nähdä sen edessään kiinteänä yhteisönä, terveenä, voimakkaana ja hyvinvoipana.

Ja ken tahtoo kieltää, etteivät nämä viimeiset kuusi vuotta ole antaneet silmiinpistävää todistusta uuden valtio- ja kansajärjestelmän ja sen johdon tähän suuntaan tapahtuneesta toiminnasta?

Me voisimme rauhallisella luottamuksella vaikka joka vuosi astua kansakunnan eteen ja pyytää heidän tuomiotaan. Valtavimman myöntymyksen, mikä kansan johdon osaksi voi tulla, me olemme saaneet tämän vuoden kuhtikuun 10 päivänä. Kansa on tunnustanut ja todennut, että se uudessa valtiomuodossa ja johdossa näkee järjestelyn, joka parhaan tietonsa ja parhaiden voimiensa mukaan pyrkii olemaan kansalle hyödyllinen, johtaakseen sen jälleen vapauteen ja suuruuteen sekä myöskin taloudelliseen hyvinvointiin.

(Jatkoa seuraavassa numerossa.)

MARXILAIS-POMO

naurun kohteena.

Koko Parisi on näinä päivinä saanut nauraa huomattavalle Zyromskinimiselle marxilaispomolle, joka asuu loistohuvilassa Seine et Oise-maakunnassa. Zyromski kuuluu Leon Blumin puolueen vasempaan siipeen ja on kuulunut sodan lietsojien innokkaimpien edustajien joukkoon, joka aivan niinkuin »Suomen Sosialidemokraatti» täällä on halunnut »ennakkoehkäisysotaa» Saksaa vastaan. Mutta yhtä vähän kuin S.S. toimituksen herrat on hän itse halunnut seistä kivääri kädessä ja ottaa henkilökohtaista riskiä. Sen sijaan hän halusi olla mahdollisimman hyvin »varustettuna» sotaa varten, silloin kun hänen ylyttämänsä kansa kävisi sotaa. Sentähden hän hankki itselleen suuret määrät »varusteita», joihin kuului kinkkuja, makkaroita, säilykkeitä, viinejä, y.m. Hänen huvilansa oli tätä hyvää aivan täynnä. Nyt sattui kuitenkin niin, että hänen nälkäiset »toverinsa» saivat tästä tietää, ja eräänä päivänä, Zyromskin ollessa Pariisissa (todennäköisesti käyttääkseen pörssissä laskusuuntaa hyväkseen), murtautuivat nämä hänen »toverinsa» hänen huvilaansa ja »puhdistivat» sen täydellisesti!

Suomen Sosialidemokraatti heittänyt naamionsa.

Kuten tunnettua, eivät juutalaiset halua perustaa mitään todellista omaa kansallista valtiotaan, johon kaikki maailman juutalaiset voisivat siirtyä asumaan ja muiden kansojen tavoin elättää itsensä omalla työllään. Sitä vastoin he pyrkivät määrätietoisesti saamaan haltuunsa pienen, karun Palestiinan, joka ei riitä edes maailmassa olevien juutalaisten kymmenennen osan elättämiseksi, vaikka sieltä karkoitettaisiin pois tai murhattaisiin koko arabialainen väestö, joka on siellä jo lähes 2,000 vuotta asunut.

Syy tähän on, että Palestiina, siirtomaiden kehityksen johdosta, alkaa nykyään yhä kasvavassa määrässä muodostua maailmankaupan valtateiden tärkeäksi risteykseksi. Ajan mittaan siitä tulee siis ihanteellinen paikka maailman valuuttakaupan keskuksen perustamiseksi. Historia toistuu: aivan samassa tarkoituksessa valtasivat juutalaiset Mooseksen johtamina, Egyptistä tullen, tuon maan, karkoittaen sieltä filisteralaiset alkuasukkaat, niinkuin he nyt yrittävät karkoittaa sieltä arabialaiset.

Arabialaiset ovat nyt ryhtyneet toimenpiteisiin maansa vapauttamiseksi. Päivälehtemme kertovat siitä suurin otsikoin.

Mutta Suomen Sosialidemokraatti suhtautuu tähän koko maailman kehitykselle tärkeään kysymykseen mainostamalla etusivun parhaimmalle paikalle sijoitetulla kuvalla juutalaisten muodostamia sotajoukkoja!

Suomen Sosialidemokraatti on paljastanut itsensä, se on heittänyt naamarinsa. Se on m u k a ajavinaan Suomen työtätekevien asiaa, mutta itse asiassa se ajaa r a h a j u u t a l a i s t e n asiaa.

Ottakoot Suomen työtätekevät kansalaiset tämän huomioon, ennenkuin on liian myöhäistä!

Oikaisu. »Ken-näistä»-nimiseen kirjoitukseemme (Siniristi Nr. 13) oli tullut virhe, jonka tässä oikaisemme. Kirjoituksessa sanotaan: Ruotsalaisesta kansanpuolueesta (jonka pääasiamies on nyttemmin puolijuutalainen Karl Ekman) ... Tämä pääasiamies ei olekaan sama Karl Ekman, joka m. m. aikoinaan toimi Hufvudstadsbladetin ulkomaanpalstan toimittajana, ja joka on puolijuutalainen, vaan saman niminen henkilö.

Juutalaisia

valuuttahuijareita ja isänmaanpettureita Italiassa,

Hiljattain piti fascistien korkein neuvosto istunnon, jossa päätettiin niistä laeista, joiden perusteella juutalaisia on nyttemmin käsiteltävä Italiassa. On kuvaavaa, että juuri samaan aikaan paljastettiin suuri valuuttain salakuljetuskopla, johon kuului »korkeassa asemassa» olevia henkilöitä. Niiden joukossa oli m.m. roomalaisissa urheilupiireissä hyvin tunnettu markiisi di Godio vaimoineen sekä juutalainen pörssivälittäjä Sacerdoti, jotka johtivat valuutan salakuljetusta. Lisäksi vangittiin vielä kaksi juutalaista, toisia etsitään vielä. Takavarikoitiin salakuljetustavaraa, jonka arvo oli 1 miljoonan liiran suuruinen. »Tribuna» kirjoittaa tämän johdosta, että kun kriittillisenä aikana oli kyseessä niin suurien arvojen salakuljettaminen maahan, joka juuri mobilisoi Italiaa vastaan sodan varalta, niin tämä salakuljetus on maanpetoksen luonteinen ja sentähden lehti vaatii syyllisten erikoisen ankaraa rankaisemista.

Kirjaimellisesti joka päivä saa lukea juutalaisten tekemistä rikoksista niitä maita vastaan, joiden kansalaisiin he ovat lukeutuvinaan. Sentähden on hyvä aina muistaa, että missä on vaikkapa yksi ainoa juutalainen siellä on jo myöskin olemassa juutalaiskysymys. On sentähden suorastaan rikollista kohdella tätä kansaa väärällä humaniteetillä. Se on päinvastoin kaikkialta karkoitettava.

SINIRISTI

Julkaisija:
Kustannus-Oy. Vasara
Helsinki. P. Roobertink. 10.
Puhelin 35 874.

Tilaushinnat:

1/1 vuosik.	.....	30:—
1/2	„	18:—
1/4	„	10:—
Irtonum.	.....	1:50

Vuodessa ilmestyy vähintäin 20 numeroa.

Helsinki 1938
Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapainon Oy.